

indsatsen vedrørende forebyggelse af narkotikamisbrug, til videreførelse af indsatsen vedrørende de sindslidende og til en række andre af de områder, der har været nævnt i debatten allerede nu.

Er det så ikke forfærdeligt, lyder det, at man ikke nu kan garantere, at der er en pasningsgaranti til alle børn ved udgangen af 1995? Tager regeringen virkelig den dagsorden alvorligt, Folketinget vedtog den 7. februar i år? – har det lydt heroppefra.

Hvad vedtog vi den 7. februar 1995? Vi vedtog at opfordre regeringen til »... over for kommunerne at følge op på forhandlingerne med henblik på at få pasningsgarantien for børn gjort landsdækkende inden udgangen af 1995.«

Det er fortsat regeringens hensigt.

Ser vi på udviklingen i den primærkommunale økonomi, og ser vi på, hvad der skete i løbet af 1994, ved vi, at primærkommunerne i alt forøgede deres kassebeholdning med 3 mia. kr. Det er penge, som efter aftalen skulle være booket til en række af de foranstaltninger, vi taler om.

Er det så noget, kommunerne har gjort, fordi de i et særligt tilfælde af ondskabsfuldhed over for børnefamilierne ikke ønsker at udbygge børneinstitutionskapaciteten? Nej, selvfølgelig ikke. Det er, fordi ting tager tid. Og de drøftelser, som regeringen skal have med kommunerne, må selvfølgelig tage udgangspunkt i, at man siger til dem: I har forøget jeres kassebeholdning med 3 mia. kr. På hvilke af de områder, vi har aftalt, forventer I at bruge dem? Hvor meget af det kan bidrage til at nedbringe eller afskaffe ventelisterne på daginstitutionsområdet?

Det er klart, at så store beløb kan man ikke bare sidde overhørig eller lade som om, de bare ligger godt i kommunekasserne. Der må selvfølgelig en snak til med kommunerne om, hvad de har tænkt sig, fortsat med henblik på at se, om man inden udgangen af 1995 kan sikre, at alle børn mellem 1 og 5 år kan få en børnepasningsgaranti, fuldkommen som det blev vedtaget af Folketinget med dagsordenen den 7. februar i år.

Sigtet med forhandlingerne med kommunerne om den kommunale økonomi for 1996 er derfor klart: En behersket udgiftsvækst, der bevirker en fortsat forbedring af den service, den offentlige sektor stiller til rådighed for borgerne.

For Socialdemokratiets vedkommende er det på de store udgiftskrævende områder især en prioritering af opfyldelsen af målsætningen om

en pasningsgaranti for alle 1-5-årige og en forbedring af ældreomsorgen. Det vil der også være råd til inden for de rammer for den økonomiske vækst, vi i dag kan forudsæ for 1996. Det vil være muligt at gøre det. Vi ønsker bare ikke, at vi i dag skal give regeringen faste bindinger på, hvad den skal opnå. Vi ønsker at tilkende-give over for kommunerne, at det her ikke er et stort bundløst kar, som de bare kan hente penge op af. Der er plads til vækst, og den skal styres på en fornuftig måde også i den kommunale økonomi.

Derfor kan vi ikke støtte det dagsordensfor-slag, som SF har fremsat, men må afvise det. Det er uden saglig begrundelse at vedtage det i den form, hvori det foreligger.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Vi er ikke enige i regeringens og Socialdemokratiets finanspolitik. Vi er for så vidt ikke fjerne over for det ønske, der udtrykkes, om at få nedbragt statens gæld og dermed renteudgifterne. Det er bare ikke noget argument for ikke at gøre noget mere for at fjerne ventelisterne, for vi ved, at hvis vi gør det ordentligt, så er det i alt væsentligt gratis at gøre en indsats for at udvide den kommunale service f.eks. på børne- og ældreområdet.

Det ved vi jo. Det er ikke kommunistisk propaganda, det er noget, jeg til stor inspiration læste i et notat fra Socialdemokratiets eget PØ-sekretariat lige heroppe om hjørnet på 2. sal. Der står, at hvis man bare gjorde sådan – det var altså dengang, Socialdemokratiet var i opposition – hvis man medregnede sparede dagpenge og andre offentlige udgifter, der spares, når man sætter folk i arbejde inden for – desværre – lavtlønsområder som ældre- og børneområdet, så er det næsten gratis.

Vi ved, at hvis vi ansætter en ledig til at passe børn, og vi husker, at der er delvis brugerbetaling ved, at forældrene betaler for børnepasning, så er der overskud i de offentlige kasser, hver gang vi flytter f.eks. en pædagogmedhjælper fra ledighedskøen og over til at passe børn. Så er der overskud, så er det en hjælp til at nedbringe den offentlige gæld.

Vi ved, at man fra Århus Kommune sidste år fremsendte et forslag til regeringen om, at kunne kommunen bare få dagpengene udbetalt, når den satte folk i arbejde, så kunne man for en udgift på 11.000 kr. for kommunekassen ansætte folk til at løse opgaver på børne- og ældreområ-